

خواب زمستانی

سر شکسته‌وار در بالش کشیده ،
 نه هوایی یاریش داده ،
 آفتابی نه دمی با بوسه‌ی گرمش به سوی او دویده ،
 تیزپروازی به سنگین خواب روزانش زمستانی
 خواب می‌بیند جهان زندگانی را ،
 در جهانی بین مرگ و زندگانی .

همچنان با شربت نوشش
 زندگی در زهرهای ناگوارایش .
 خواب می‌بیند فرو بسته‌ست زرین بال و پرهایش
 از بر او شورها برپاست .
 می‌پرند از پیش روی او
 دل‌به‌دوچایان ناهمرنگ ،
 و آفرین خلق بر آن‌هاست .

خواب می‌بیند (چه خواب دلگزای او را)
 که به‌نوک‌آلوده مرغی زشت ،
 جوش آن دارد که برگردد ز جای او را
 و اوست مانده با تن لخت و پر مفلوک و پای سرد .

پوست می‌خواهد بدراند به تن بی‌تاب
 خاطر او تیرگی می‌گیرد از این خواب
 در غبارانگیزی از این‌گونه با ایام
 چه بسا جاندار کاو ناکام
 چه بسا هوش و لیاقت‌ها نهان مانده
 رفته با بسیارها روی نشان بسیارها چه بی‌نشان مانده
 آتشی را روی پوشیده به خاکستر
 چه بسا خاکستر او را گشته بستر .

هیچ کس پایان این روزان نمی‌داند .
 برد پرواز کدامین بال تا سوی کجا باشد .
 کس نمی‌بیند .
 ناگهان هولی برانگیزد
 نابجایی گرم برخیزد
 هوشمندی سرد بنشیند .

لیک با طبع خموش اوست
چشم‌پاش زندگانی‌ها
سردی آرای درون گرم او با بال‌هایش ناروان رمزی است
از زمان‌های روانی‌ها .
سرگرانی نیستش با خواب سنگین زمستانی
از پس سردی روزان زمستان است روزان بهارانی .

او جهان‌بینی‌ست نیروی جهان با او
زیر مینای دو چشم بی‌فروغ و سرد او ، تو سرد منگر
رهگذار ! ای رهگذار
دلگشا آینده روزی است پیدا بی‌گمان با او .

او شعاع گرم از دستی به دستی کرده بر پیشانی روز و شب دلسرد می‌بندد

مرده را ماند . به خواب خود فرو رفته‌ست اما
بر رخ بیداروار این گروه خفته می‌خندد .
زندگی از او نشسته دست
زنده است او ، زنده‌ی بیدار .
گر کسی او را بجوید ، گر نجوید کس ،
ورچه با او نه رگی هشیار .

سر شکسته‌وار در بالش کشیده ،
نه هوایی یاریش داده ،
آفتابی نه دمی با خنده‌اش دلگرم سوی او رسیده
تیزپروازی به سنگین خواب روزانش زمستانی
خواب می‌بیند جهان زندگانی را
در جهانی بین مرگ و زندگانی

نیما یوشیج - 5 خرداد 1320